

Мирославові Небелюкові

Він прибіжить.

Він буде коло хати

на чомусь грати, чимось цоркотати.

І ти всміхнешся, вискочиш надвір:

— Здоров, музико! Чий ти будеш, хлопче?

А він мовчить — вій грає, вій цоркоче —
цей перкалаб малий притік із гір.

І ти стоїш. А що робити маєш?

Все забуваєш. Сльози витираєш.

І просиш: грай чи хоч би цоркоти!

А він — як схоче, цей малий хлопчина.

Одна на всіх на ньому сардачина,
яку ніхто не може одягти.